

Hálaadó szentmise Charles de Foucauld boldoggá avatása után

Róma, Tre Fontane 2005. november 14.

Homília

Szeretett testvéreim!

Engedjék meg, hogy mindenek előtt megköszönjem Vincent Landel püspök úrnak, hogy elfogadta a hálaadó szentmise bemutatását. Ő az elnöke a Magreb-i püspökkari konferenciának és ő képviseli itt egész Észak-Afrikai Egyházunkat. Felhívja figyelmünket arra is, hogy Marokkó sem volt teljesen idegen ország boldoggá avatottunk emberi és lelki fejlődésében.

Charles de Foucauld boldoggá avatása nem képez önmagában egy olyan eseményt, mint amikor őt egy nagyon hosszú vizsgálat alá vetettük volna, amely szentségét lenne hivatott bizonyítani.

Az, ami eseményt képez, az legkevésbé sem közönséges élet, és az igazat megvallva, ennek az embernek egy kissé kaotikus élete és a gyümölcsök, amelyeket termett. Idő kellett hozzá, hogy beérjenek, de itt vannak, és ez az, ami fontos a számunkra. Ez az, amit napokon át ünnepelni akarunk.

Hogy megadjuk a teljes értelmét annak az adománynak, amelyet Isten általa nekünk adott, a Szentírás két mondatát olvastuk. Ezek a szövegek jól illenek rá.

A Bölcsesség könyve emlékeztet minket Istennek, minden emberhez fűződő kapcsolatára, tévelygési ellenére is, és Károly tévelygési ellenére is, melyek nem voltak rejtettek előttünk. János Evangéliuma szemünk elé tárja azt a szenvedélyes szeretetet, amellyel Jézus minket szeretett, és amelyre minket is meghív. Ez a szeretet megégette Károly szívét.

Mit mondjunk Boldog Károlyról? Oly sok mindent hangsúlyoztak..., írtak, mondtak, feltártak...Mit tehetnék még hozzá?

Először megtérésénél állnék meg, Istennek az életébe való beavatkozásánál. Egy Isten, akit ifjúkora óta lassanként elfelejtett, félretett, anélkül, hogy észrevette volna.

És íme, lusta tanulóként, alig buzgó tisztként, a fogadások kedvelőjeként, a hazafiság késői feléledéseként, majd merész kutatóként, lassan felébred benne egy másik élet vágya, egy életé, mely értelmet adott a Magasság felé.

Végül egy nagy üresség érzése gyötörte: *„Tettem a rosszat, de se nem helyeseltem, se nem szerettem. Egy belső fájó ürességet éreztetél meg velem, egy szomorúságot, amelyet még soha nem éreztem, csak akkor. Minden este visszatért, amikor egyedül voltam a lakásomban”* írja az egyik elmélkedésében, meditációjában. De Isten nem hagyja el az övét: *„Mindenkín könyörülsz, mert mindenre képes vagy. Becsukod a szemed az emberek bűnei felett, hogy megtérjenek”*, hallottuk a Bölcsesség könyvéből. Isten türelmes, megvárja az alkalmas időt.

A moszlimok életének tanúságtétele fogja felgyújtani benne ezt a világosságot: *„Az Iszlám bennem egy belső, mely átalakulást hozott létre. Ezeknek az állandóan Isten jelenlétében élő emberek hitének látása valami nagyobb és igazabbat sejtettek meg velem, mint a világi foglalatosságok”*. Az iszlám vallásban élő emberekkel való kapcsolata odavezetett, hogy gyerekkora hitét visszanyerte. 28 éves.

Istenére való újra rátalálás a gyóntatószékben megy végbe, minden zaj nélkül, egy mormolásban, egy végre bevallott felismerésben, Isten iránt egy életre szóló elkötelezettségben, a vágyban, hogy csak ennek az Istennek éljen, akit még fel kell fedezni. De meghódított lett.

És ez a meghódítás a megsebzett szeretet alakját veszi fel, egy szeretetét, amelyet állandóan finomítani kell, egy állandó és égető szeretetét, amely nem hagyja el soha. Íme, egy nagy belső útra indul, amely önmaga végsőig való odaadásáig vezet. Nagy pusztaság az emberi szív!

Az első hívás meghallása után egy hosszú keresés kezdődik, egy hosszú élet az Isten követésében. Először a szerzetesi életben, de ez nem elég.

És íme, Isten, akit keres, emberi arcot ölt, annak a názáreti Jézusnak a képében, akinek országát látogatja ott Galileában. A Názáreti Jézus. Ez egy szegény, kifosztott, alázatos Jézus felfedezése, az utolsó hely birtokosa, amit lehetetlen tőle elragadni.

A *fent* lévő Istent, *lent* kell keresni.

Ez a lelki nomádság végül elviszi őt a Szahara határvidékére. Ekkor 43 éves. Nem a romantikus szeretet miatt megy ebbe a sivatagba, hanem a legtávolabb lévők iránti szeretetből. Ez a szeretet itt még bővül. Ezt a Jézust, akivel a názáreti hosszú elmélkedéseiben találkozik és akit szemlél, sokkal konkrétabban és kevésbé romantikusan megtalálja Beni- Abbès-ben a Hoggár-ban, a kicsinyek és a kizártak között, akiknek az emberi társadalomban nincs helyük. Találkozni fog azokkal, akik nem osztoznak vallásos világában és kultúrájában. Feláldozza nekik idejét és energiáját. Nem leereszkedő módon, hanem a lehető legjobban magára véve ezzel a szüntelen és nyilalló sebbel, hogy nem tud velük az utolsó helyet elfoglalva találkozni, mert az a „Nagyon-Szeretett Úr Jézusé”.

Olyan népesség között élve, akik nem osztják hitét, szerette volna közölni velük a sajátját. Ő, akit az Evangélium tüze ihletett, hallgatni fog róla, a másik iránti végtelen tiszteletből, és felfedezi, hogy arra hivatott, hogy az egész életével kiáltsa az Evangéliumot: valószínűleg ez a legszebb örökség, amit ránk hagy. Megelégszik azzal, hogy az Eukarisztiában beszélgesse a Nagyon-Szeretettjével, ünneplve és szemlélve Őt, és az Evangéliumon keresztül állandóan elmélkedve Róla...

Ő, aki arról álmódott, hogy életét másokért adja, ötlük fogja kapni azt, amikor skorbutban megbetegedve majdnem meghal. A szegények azok, akik a sajátjukat adták neki.

Még mindig Názáret. Ezt a beépülést még fokozza azzal, hogy a mások kultúráját, nyelvét tanulmányozza, mert neki, az idegennek kell az első lépést megtenni, kezdve a kisgyermek első gagyogásával. Hosszú órák munkájával és szenvedélyével neki lát a nyelv tanulmányozásához. Több mint 6000 verssort másol le, 4 kötetes szótárt állít össze.

Élete a vendégfogadás, a szentségimádás és a tanulmányai között fog telni egészen 1916. december 1-ig, amikor a Tamanrasset-i bordjának /szilárdan megépített ház Algériában/ küszöbén meg fogják ölni.

Most úgy álljunk meg ennek az embernek életét szemlélve, mint aki végül is egy bizonyítványt kapott a tökéletességről?

De tudjuk, hogy mindazzal a kihívással szemben, amelyet élete során felállított magának, nem volt sikere!

Sajnálatos volna ezt a pontot félreértenünk: csak Istenben van tökéletesség. Egyedül Isten a szent, Isten az egyedüli tökéletesség.

Élete szüntelenül zaklatott lesz a szenvedéstől, hogy olyan távol van attól az Istentől, Aki mégis oly közel van hozzá!

Ő, aki egy testvériségről álmodozott, lehetetlennek bizonyult a közösségi életre.

Annak, aki oly sokat elmélkedett az egyetemes testvériségről, az első világháború ellenséges főszereplőivel kapcsolatos gondolatait nem tudjuk elfogadni.

Nagyon közel volt a dél-szaharai népekhez, mégsem tudta elképzelni a fejlődésüket a gyarmatosításon kívül, még akkor sem, ha annak emberi arca volt. Harcos vére néha feltámadt a lázadó lakosság által létrehozott konfliktusok miatt.

Mártíromságról álmódott és azokkal a fegyverekkel hagyta magát bezárni a bordjában, amelyeknek birtoklását a Testvériség esetleges társai számára megtiltotta. Lehet, hogy ez provokálta a halálát?

Könnyen az ördög ügyvédjei lehetnének élte nek több árnyéka miatt is! De azt hiszem, ez már megtörtént...

Azt gondolhatják, hogy éppen beszennyezem egy olyan férfinak az alakját, akire az előbb inkább a dicsőítő kifejezéseket alkalmaztam.

Nem, soha sem felejthetjük el, hogy Károly ugyanolyan ember volt, mint mi, ugyanabból a földből alkotott, mint mi, ugyanolyan belső indítatásokkal, ugyanazokkal az ellentmondásokkal, ugyanazokkal a tévedésekkel.

És ha ez többet mondana nekünk a szentségről? És ha ez többet mondana a szeretetről, melyet Jézus nekünk ajánl? *„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket”... „Új parancsot adok nektek: Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást.”*

Ó, ha nem volna ez az „úgy”, amely örökké képtelenné tesz bennünket úgy szeretni, ahogy Jézus szeretett!

Itt van, azt hiszem Károlynak a nagy sebe, amely a miénk is, mindnyájunké: szeretni egy olyan szeretettel, amely nem tudja elérni a teljességét. De a megsebzett szeretet boldog sebe, mert serkentő lehet, hogy előre haladjunk.

Charles de Foucauld egy örökséget hagyott ránk, hogy gyümölcsöztessük a kihívások felvállalását. Egy befejezetlen munkát hagyott ránk.

Bezárjuk őt a jámborság múzeumába vagy nekigyürkőzünk a kijelölt barázdáknak?

A nagy evangéliumi kihívások nyitottak maradnak előttünk:

- A gyengédség és az evangéliumi erőszakmentesség kihívása.
- A testvéri szeretet kihívása, hogy szeretetközösségben éljünk.
- A testvériség kihívása, világméretűre kitágítva azt, minden nemzeti vagy kulturális felsőbbrendűség érzése nélkül.

Akár akartuk Charles de Foucauld boldoggá avatását, akár nem, üzenetének és befejezetlen munkájának csapdájába estünk.

Nem arról van szó, hogy boldoggá avatottunkat az oltárokon elhelyezzük, hogy érmét a nyakunkban hordjuk, hogy tiszteljük ereklyéjét, hanem inkább arról, hogy az ő Nagyon-Szeretett Mesterének, Jézusnak tanítását kövessük. Ha Károlyt akarjuk követni, nincs más utunk, mint az, amely a názáreti Jézusé, Aki az utolsó helyet foglalta el.

+ Claude Rault

Laghouat-Ghardaia /Algéria/ püspöke

Forrás: <http://www.charlesdefoucauld.hu/homilia.html>